Ebba Busch: Hösttal 2018

Talare
Ebba Busch
Partiledare, Kristdemokraterna

Datum
30 november 2018

Tack så mycket för de varma orden. Och vad roligt att se er här. Många kända ansikten – andra är helt nya.

Idag kommer mitt tal att handla om vår Europapolitik. Hur vi ser på regeringsfrågan. Men också om kristdemokratins framtid.

Men först vill jag passa på att tacka alla de medlemmar och förtroendevalda som kämpade för valvinst under den här hösten. Tack för allt det som ni gjorde!

Jag har sett att en och annan journalist har beskrivit Kristdemokraternas valframgång som en ”Ebba-effekt”. Och då vill jag ha sagt: att tänker man så - då har man missat något väldigt väsentligt. Jag vet att partiets valframgång är vår gemensamma framgång. Det vi fick uppleva var en kristdemokratisk effekt. En kristdemokratisk valseger.

***

När vi var samlade till Kommun- och landstingsdagar innan valet skickade jag med en uppmaning. Jag sa: Väck den kristdemokratiska rebellen till liv.

Våga stå för hopp och förändring. Våga ta de känsliga striderna. Var en röst för en ny regering och människor kommer att ge oss sitt stöd. De kommer att ge oss sitt stöd för att göra vår röst starkare. Och det är precis vad vi fick uppleva.

Och nu ska denna rebellrörelse bära hela vägen till ett regeringsskifte. Så får vi ett Sverige man kan lita på.

***

Just för att vi väckte den kristdemokratiska rebellen till liv. Så vann vi i den här

valrörelsen nya väljare. Inte stödröster.

Vi har blivit ett större parti. Ett bredare parti. Och det innebär också ett ansvar för oss som varit med länge. Dels att ge nya väljare och partivänner ett varmt välkomnande. Dels att bejaka att partiet förändras.

Jag är stolt över vår historia. Över de pionjärer som byggde partiet. Vi vilar tryggt i våra värderingar och vårt idéarv.

Men Kristdemokraterna 2018 är inte exakt som Kristdemokraterna 1964 eller ens 2006. Vilka är då Kristdemokraterna 2018? Svaret är detta: Kristdemokraterna är VI.

Alla vi som jobbar för de idéer vi tror på. Alla de väljare vars förtroende vi förvaltar. Kristdemokraterna är här och nu. Och vår bästa tid ligger fortfarande framför oss!

***

Men kanske lika viktigt som att vi vann nya väljare under valet är att än fler lyssnar nu med ökat intresse på vad vi har att säga.

För första gången sedan valet 1998 faller vi inte i opinionsmätningarna efter valdagen. Istället fortsätter vi hitta stöd för vår linje att Sverige behöver förändring och en ny regering.

I SIFO har vi vuxit till 6,7% och Inizio mäter vårt stöd till 7%. Denna valrörelse har blivit en nystart för Kristdemokraterna.

***

Jag tycker det är viktigt att påminna om hur vi bidrog till att förändra valdebatten.

De rödgröna ville ha en valrörelse som handlade om välfärd mot skattesänkningar. Om deras påstådda klimatkliv. Och om högerspöken.

Men vi gav de en valrörelse om människors verklighet. Om de som fastnat i

vårdköerna. Om de ensamma äldre. De som drabbas av parallella samhällsstrukturer och om kvinnors sjukskrivningar.

Vi talade direkt till de som ville se förändring och det gav effekt.

Vi stärkte våra redan starka resultat i landstingsvalen. Och som en följd skriver Dagens Samhälle nu om ”En blå revolution i landstingen”.

Vi gick framåt i hela det svenska hjärtlandet – våra små och medelstora samhällen – som på ett oproportionerligt sett fått betala för miljöpartiets politiska inflytande.

Och tack vare vår valrörelse så kan inte en rödgrön budget passera kammaren. Tack vare oss så existerar det förutsättningar i riksdagen att bilda en ny regering. Ni väckte KD-rebellen till liv. Nu ska vi göra verklighet av det vi lovade väljarna!

***

Ja, förutsättningarna finns för en borgerlig regering. I de två voteringar vi hittills har haft i riksdagen har det framkommit att om alla borgerliga partier röstar på sina egna kandidater – och sin egen politik – då vinner den också i kammaren. Så har tyvärr inte skett.

Sverige står inför ett vägskäl. Hur kan de olika politiska intressena och idéerna som våra olika partier representerar samarbeta på bästa sätt?

Jag menar på att kristdemokrater, liberaler och konservativa alla fortsatt har mest att tjäna på att samarbeta med varandra. Jag tror helt enkelt på det som vi kan kalla borgerlig samling.

Vi är inte eniga om allt. Det finns ibland tydliga åsiktsskillnader mellan våra partier. Men det finns också värderingar som håller oss samman.

Insikten om behovet av en stark rättsstat. Förståelsen för hur äganderätt och fri företagsamhet skapar välstånd. Och tron att människor – när det rör det egna livet – fattar bättre beslut vid köksborden – än politiker vid sammanträdesborden.

Men det finns också en annan aspekt som talar för borgerlig samling och det är den breda samsyn som råder mellan alliansens partier i ekonomiska frågor.

Man ska komma ihåg att det viktigaste beslutet som riksdagen tar varje år är det om en statsbudget. Och jämför man de borgerliga partiernas oppositionsbudgetar så ser man att vi strävar – på lite olika sätt - i samma riktning.

Alliansen bildades som ett verktyg för att på allvar utmana socialdemokraternas maktdominans. Målet var politisk förändring i frihetlig riktning. Sådana förändringar kräver först och främst just en borgerlig ekonomisk politik.

Centerpartiet och Liberalerna har i veckan sagt att deras främsta politiska prioritering är borgerlig ekonomisk politik. Det är inom detta område som de ställer krav på Löfven.

Då vill jag säga det att vi står här och väntar. Här finns en vidöppen famn: Kom hem till alliansen! Vi är redo att presentera en gemensam borgerlig budgetreservation.

***

För oss kristdemokrater råder det ingen tvekan. Förtroendet för Stefan Löfvén är förbrukat. Och det är värt att notera att trots fyra år som statsminister så har han inte kunnat leverera på de löften han gav i förra valrörelsen. Nu tror man att han ska kunna leverera på borgerliga vallöften. Det kommer inte fungera.

Vill man ha en borgerlig politik då ska man rösta för en borgerlig statsminister.

***

Regeringsbildningen har nu pågått i fler månader och det är sorgligt att se hur processen fått delar av den tjattrande klassen att tappa all känsla för rim och reson.

Tanken på att socialdemokraterna skulle förlora makten har fått både partiet och dess anhängare att passera alla gränser för anständighet.

Aftonbladets LO-styrda ledarredaktion har jämfört Ulf Kristersson med en nazistisk samarbetsman.

Socialdemokraterna själva har påstått att om en alliansregering tillträder så har vi placerat oss på ”fel sida av historien”.

Och i Sydsvenskan påstod en s-lojal krönikör att det är oklart om högern verkligen är anhängare av demokrati .

...Låt det sjunka in....

Jag ska ärligt säga att jag vet inte vad som är värst. Om de tror på det som de skriver – eller om de medvetet gör sig till.

För om de tror på det som de skriver – ja då saknar de en basal känsla för proportioner. Och de saknar – för att uttrycka det rakt – förankring i verkligheten.

Men om de gör sig till - då förgiftar de medvetet det politiska samtal. De skapar den polarisering de låtsas vara emot – och bidrar istället till att slita isär vår samhällsgemenskap.

Den svenska vänstern måste hålla rent mot extremisterna. De måste städa framför egen dörr. De får inte tro att smutskastning kommer löna sig. Och jag tror att det bästa sättet att lära dom den läxan – det är att ge dom minst fyra år i opposition.

***

Men smutskastningen verkar ha fått viss effekt. Det ska erkännas. Vissa verkar numera mer intresserade av att undvika att bli måltavlor för vänsterns brunsmetning än att göra det som är rätt och riktigt för Sverige.

Jag menar att denna höst har handlat allt för mycket om vissa partiers image och bildsättning.

För mig är det obegripligt att man kan avstå från att rösta för den politik man

anser skulle göra vårt land bättre. Enbart för att det finns andra partier som röstar likadant.

När man agerar på det sättet - då placerar man den önskade bildsättningen av partiet före sitt egentliga uppdrag. Före medborgarna. Det är inte ledarskap. Och Sverige förtjänar ett nytt ledarskap.

***

Ledarskap – för mig - det var vad frälsningsarméns grundare William Booth visade på sin dödsbädd. När han blev uppmanad att sända ett sista budskap ut i organisationen. Han tänkte noga och väl innan han författade ett brev till den årliga kongressen. Det innehöll ett enda ord: ”Andra”.

Det var hans sätt att påminna om varför den organisationen fanns. Men budskapet kan lika gärna riktas till velande liberaler. Inget parti – inte heller vårt - har något egenvärde. Det som är viktigt är att kunna hjälpa andra. Politikens mål är att hjälpa andra. Att människor ska få det bättre - och att livet ska bli lite lättare att leva.

***

När jag hör krumbukterna i regeringsfrågan - då tänker jag på de närmare 100 000 som fått vänta olagligt länge på vård. På de över 20 000 äldre som riskerar att stå utan en äldreboendeplats de kommande åren. På tredubblingen av sexualbrotten. På dödsskjutningarna.

Och jag tänker på de funktionsnedsatta barn som fått sin assistans indragen.

Det är dom som borde vara i fokus för diskussionerna. Mina vänner - det är dom som behöver en ny regering.

***

I november 1918 tog första världskriget slut. I tidningarna skrev man om fred – men kriget och kriserna hade sått frön av extremism. Kommunismen hade redan börjat lägga Ryssland under sig och inom fem år hade Mussolini genomfört sin marsch mot Rom.

Världskriget var det första av sitt slag. Präglat av industrialisering och massmobilisering. Giftgas, minor och taggtråd. Flygplan och stridsvagnar. Hela Europas tekniska kompetens, logistiska förmåga och innovationskraft användes för död och förgörelse.

När vi talar om det som gör Europa unikt – om västerlandet – så är det ofta tekniken, innovationerna och framstegen vi talar om. Allt gott vi har kunnat skapa som gjort människors liv bättre. Men krigen har visat att samma framsteg kan användas för att tillintetgöra.

Jag menar att Europas sanna styrka ligger någon annanstans – och att det visades på ett annat sätt under det kriget.

***

Låt mig därför istället ta er till julnatten 1914. Vid sina skyttegravar placerade de tyska soldaterna ut ljus vid och dekorerade enklare julgranar. De sjöng adventspsalmer och julsånger. Och eftersom Stilla natt låter likadant på tyska som på engelska så stämde de brittiska soldaterna in. Man började ropa julhälsningar till varandra och sedan vågade man mötas i ingenmansland. Artillerielden tystnade.

Hundratusentals män deltog spontant i denna högst inofficiella fred längst med stridslinjerna. Förenade av den kraft som bundit samman Europa genom århundradena – våra kristna värderingar och vårt kristna kulturarv.

***

Jag ska berätta en sak för er – men ni måste lova att inte berätta det för Jan Björklund. Jag är nämligen inte säker på att han kan hantera det jag har att berätta för er.

Men det är så här: Europeiska Unionen - den grundades inte av tre liberaler utan av tre kristdemokrater. Fransmannen Robert Schuman, italienaren Alcide de Gasperi och tysken Konrad Adenauer.

Deras vision var ett Europa i fred – förenat av sitt gemensamma kristna arv.

Samma arv som 1914 skapade julfreden. Och vi kristdemokrater bär denna vision även idag.

***

För oss är inte EU ett sätt att trumfa igenom vår politik över huvudet på den nationella demokratin eller maximera den ekonomiska vinningen. För oss är EU ett sätt att hålla samman Europa.

Jag är evigt tacksam för freden. Låt oss aldrig ta den för given. Inget kan vara farligare än att invaggas i en falsk förhoppning om att den kommer råda för alltid. Europas historia är ett gott vaccin mot den sortens utopiska infall. Därför behöver vi EU och därför är Kristdemokraterna också Europavänner.

***

Vi är varma EU-anhängare. Men det innebär inte att vi tycker att EU nödvändigtvis är rätt instans för att lösa alla problem. Om unionen går bortom sina uppgifter och tar mer makt än den ska ha – då kan EU till och med skapa konflikter istället för fred.

Att en majoritet av britterna röstade för att lämna EU måste ses som ett underbetyg till Bryssel. Och dom överstatlighetsivrare som är glada att slippa det trilskande brittiska folket – är inga sanna vänner till Europa.

EU måste hitta tillbaka till subsidiaritetsprincipen. Att beslut ska fattas så nära medborgarna som möjligt. Att beslutsrätt ska delegeras uppåt till Bryssel. Inte ges som en gåva neråt från Bryssel. Det är vårt kärnbudskap i den kommande EU-valrörelse.

***

Vi behöver EU för att underlätta handel över gränserna, för att miljö- och klimatfrågor kräver gemensamt ansvarstagande och för att säkra freden. Men Bryssel går ofta långt bortom sitt uppdrag.

Och därför låter vi kristdemokrater ofta som nej-sägare i EU-sammanhang. Vi säger nej till EU-skatter. Vi säger nej till EU-bestämmelser om familjepolitiken.

Nej till EU-betald tågluff. Nej till ett europeisk public service. Vi säger kort och gott nej till Bryssels klåfingrighet.

En röst på Kristdemokraterna i Europaparlamentsvalet är en röst för Europa. Men det är också en röst för ett smalt och spetsigt EU.

***

Därför är jag glad över att valberedningen satt samman en EU-vallista som toppas av kloka nej-sägare. Personer med erfarenhet från kommunpolitiken - som förstår att varje skattekrona måste prioriteras. Att varje reglering har ett praktiskt pris.

Nu föreslås Sara Skyttedal, David Lega, Liza-Maria Norlin och Yusuf Aydin att toppa listan. De vet alla hur man säger Nej - när andra bara följer strömmen.

Sara Skyttedal väckte Linköpingsborna till medvetande om hur deras skattepengar slösas på skrytbyggen och prestigeprojekt. Tack vare hennes kampanj fick alliansen förtroendet att ta över makten i Linköping – och nu sker istället satsningar på välfärden. Barnomsorgen, äldreomsorgen och LSS.

David Lega har som ensamt kommunalråd sagt nej till en kommunal hotellsatsning vid Liseberg - och istället föreslagit att bygga nya äldreboenden. Nu tar Alliansen över makten i Göteborg för första gången på tjugofyra år.

Liza-Maria Norlin har sagt nej till starka intressen som vill bygga en skyskrapa mitt i Sundsvalls vackra stenstad.

Och Yusuf Aydin har sagt nej när andra Botkyrkapolitiker passivt accepterat framväxten av parallellsamhällen.

Rösta på dessa kristdemokratiska rebeller. Deras röster behövs i ett klåfingrigt Bryssel.

Det har påståtts att det finns en kinesisk förbannelse som går något i stil med ”Må du leva i intressanta tider”.

Ursprunget är oklart men andemening är klar. Den som lever under intressanta

tider - under omskrivna tider - lever också i tider av oro och osäkerhet.

I politiken genomlever vi just nu ”intressanta tider”. Gårdagens politik tycks inte ha lösningarna på dagens problem. Och därför lämnar också väljarna de stora partierna.

Vi ser det inte minst i väljarflykten från socialdemokratin. Den sker inte bara i Sverige – den sker i hela Europa.

Men för oss kristdemokrater innebär detta skifte möjligheter. Vi har länge pekat på att de dominerande politiska perspektiven är för snäva – det ser inte hela människan. Och därför har det inom vänstern – och bland vissa liberaler – varit svårt att förstå en del av de samhällsproblem vi idag möter.

Som Father Brown uttrycker det i Chestertons populära deckare: “Det är inte det att de inte kan se lösningen. Det är att de inte kan se problemet.”

Låt mig peka på tre områden där den dominerande politikens tillbakagång innebär möjligheter för oss kristdemokrater. Familj- och jämställdhetspolitiken. Integrationspolitiken. Och den politik som tar sikte på att skapa goda livsvillkor i hela landet – även utanför storstäderna.

***

Allt för länge har politiken präglats av en slags kollektiv individualism. Man påstår att politiken utgår från den enskilde – men man menar då individen som är en helt avskalad människa. Ett nummer i massan. Uniform och utbytbar.

Vi kristdemokrater ser inte människor som individer utan personer. Och varje person är unik för att hon är mer än bara en individ.

Hon har en personlighet. Hon har sociala plikter och rättigheter. Hon är en del av små gemenskaper. Och ja hon har också ett kön. Det finns många individer men det finns endast en enda människa – en person - som är som du.

Förstår man denna skillnad – då förstår man också varför dagens familje- och jämställdhet har gått in i väggen.

Att jag är en kvinna är en del av det som gör mig till mer än en individ. Och hur man än vänder och vrider på det så kommer man inte ifrån att det är kvinnor som bär barn, föder barn och ammar barn. Om man kan och vill.

Därför behöver vi också en föräldraförsäkring som är så bra för kvinnor som bara möjligt. Och det innebär inte mer individualisering och detaljreglering – utan mer flexibilitet.

När man inte ser att vi är mer än individer då är det också svårt att se problemen som följer i att behandla alla lika. Men vi kan se det på gruppnivå.

Ta bara det faktum att risken för kvinnor att bli sjukskrivna fördubblas två år efter att de fött sitt andra barn. Och nyligen publicerades en rapport som visar att kvinnors överrepresentation i sjuktalen är de högsta någonsin. Trots jämställdhetspolitiken. Trots ökad kvotering.

Och den grupp som löper störst risk att bli sjukskrivna är de kvinnor som hade mer kvalificerade arbeten än sina män - OCH delar föräldrapenning och VAB lika med sina män.

Hur ska man förstå det? Jo, att ju mer vi pressar kvinnor att göra allt ”rätt”. Snabb karriär, barn och den perfekta relationen desto mer ökar sjukskrivningarna. Vi bränner ut kvinnor med krav som gränsar till det omänskliga!

Om feminism ska vara rörelsen för jämställdhet – ja då behöver vi verkligen en ny feminism. Som ser kvinnors behov. Som inte försöker pressa in kvinnor i system som inte är anpassat för oss. Utan istället vill anpassa samhället och arbetslivet så de också stämmer med kvinnors verklighet.

Där jämställdheten är svag behöver kristdemokratin vara stark.

***

Vi ser i grunden samma bristande analys och människosyn inom integrationspolitiken. Allt för länge har det sagt att integrationen löser sig bara man får ett jobb. Vi ser att detta inte räcker. Samhället och människor är mer komplicerade än så.

I ett gott samhälle betraktar människor inte varandra som främlingar - utan som grannar. För mig är det kärnan i begreppet integration. I Sverige ska vi leva med varandra – inte bredvid varandra.

Men det finns krafter som vill skapa parallellsamhällen - där andra värderingar råder som i grunden är främmande för vårt land.

Det rör synen på jämställdhet och på barn. Men också på rättsväsendet och vilket ansvar vi har för vår nästa.

Begreppet samhällsgemenskap måste bli mer centralt för integrationspolitiken. Där integrationen är svag måste kristdemokratin vara stark.

***

Man ser spår av denna form av individualism även när det kommer till politikens relation till det svenska hjärtlandet.

Jag bor på landsbygden utanför Uppsala. Vi har inte kommunal väg eller VA. Vi är inte högsta prioritet i den kommunala förvaltningen. Det är okej. Jag förstår varför.

Jag bor inte i gles- eller avfolkningsbygd men det räcker att bo en bit utanför en större stad för att märka att man då också ser lite annorlunda på en del saker. I alla fall jämfört med andra ledande politiker och höga tjänstemän. Att det råder ett Stockholmsperspektiv i maktens korridorer är närmast en underdrift.

Men att det är så göms just genom att människor tas ur sina sammanhang och skalas ner till individer. Istället för ett erkänna att människor tillhör olika sammanhang – byar, gårdar, små och stora städer – och att dessa sammanhang påverkas olika av besluten nöjer man sig med att konstatera att alla individer påverkas på samma sätt.

Effekten ser man istället - igen - på gruppnivå. Kommuner som inte är en del av storstadsområden faller efter i inkomstutvecklingen.

Och det finns gott om analyser om hur dyra bostäder minskar tillväxten i

Stockholm men betydligt färre om hur dyra drivmedel minskar tillväxten runt om i landet.

Vi tillhör små samhällen och gemenskaper. När de frodas - då frodas vi. När staten inte betraktar alla dessa samhällen som värdefulla - så bryter den också mot subsidiaritetsprincipen.

Då är det inte heller konstigt om människor känner sig maktlösa. För de har fråntagits makt över det som är deras eget.

När storstadsfixeringen är stark måste kristdemokratin vara starkare.

***

Idag sker det stora skiften i politiken. I riksdagen, i Europa och i de långsiktiga väljarströmmarna.

Vi kristdemokrater har en avgörande roll att spela i detta skeende. Vi kan göra något som vare sig socialism eller liberalism kan göra. Vi kan erbjuda ett framåtblickande och värderingsburet alternativ till gårdens politik. Som ser personer. Som ser hela människan.

Och vi behöver formulerar detta alternativ - för om inte vi gör det då är risken stor att väljarna i sökandet efter en väg framåt kommer gira ner i nya diken. Vi har redan sett det hända.

Man känner i luften hur de står och väger i Sverige. Det kan vara skrämmande. Men är man fast grundad i goda värderingar då kan man också stå trygg. För då har man den karta och den kompass som behövs för att leda ett land framåt.

Tack för att ni lyssnade!

Källa
Manuskript inskickat av Kristdemokraterna (2025-03-10)

Taggar
Hösttal, Kristdemokraterna, Politiska tal

URI